

[A. C. Normann.]

hastighed på gader og veje, derude hvor ulykkerne sker.

Fra den tid, da vi havde 60 km som maksimalfart over hele landet, har vi især 2 ubehagelige erfaringer. Den ene er, at hvis loven ikke svarer til, hvad borgerne finder forstandigt og rimeligt, bliver den uden virkning, i alt fald hvis den ikke lader sig effektivt kontrollere. Den anden erfaring er den, at den almindelige lovrespekt i så fald aftager, og at et voksende antal mennesker ikke efterlever den regel, at love nu engang er noget, som man frivilligt retter sig efter i et demokrati.

Disse erfaringer gør det efter min mening betænkeligt på ny at gennemføre regler, der er generelle, og som derfor under alle omstændigheder vil komme til at virke urimeligt mange steder, virke urimeligt dér, hvor 60 eller 70 km er forsvarlige hastigheder, og være overflødige, hvor 50 km er en uforsvarlig høj fart, og det sidste er tilfældet mange steder.

Jeg kunne have lyst til at spørge det ærede medlem hr. Peter Ravn — og naturligvis også andre ærede medlemmer — hvorfor man, hvis vi er enige om, at det er ønskeligt med en begrænsning af hastigheden dér, hvor denne erfaringsmæssigt er for stærk, og dér, hvor den har forårsaget ulykker, hæfter sig så stærkt ved det nyttige i den generelle hastighedsbegrænsning fremfor i den individuelle eller den lokale hastighedsbegrænsning.

Der henvises i fremsættelsestalen til Sverige og Tyskland, men der mangler oplysninger om, hvad man i disse lande gør for at hævde loven, hvor omfattende kontrollen er, om straffene er hårde o. s. v. Jeg tror nemlig, at en ganske afgørende ting i vore overvejelser må være dette, om bestemmelserne kan kontrolleres, og i hvilken udstrækning de bliver det. Jeg har forstået på oplysninger, jeg har modtaget fra det statistiske departement, at antallet af ulykker her i landet er gået ned i 1958 og gået ret stærkt ned i forhold til trafikens omfang — den højtærede justitsminister ryster på hovedet. Jeg erindrer fra sidste år, at vi fik lignende oplysninger, men da vi fik de bearbejdede tal fra det statistiske departement, viste disse en stigning i forhold til de foreløbige tal. Nu

var det, jeg gerne ville spørge den højtærede justitsminister, om noget lignende er tilfældet nu, og jeg ville i øvrigt gerne have klarhed over — men det er en ting, man kan drøfte i udvalget — hvad det var, der sidste år gjorde denne voldsomme forskel mellem de tal, departementet først meddelte, og de såkaldte bearbejdede tal, der kom noget senere. Jeg forstår ikke rigtig, hvordan det er muligt, at der kan fremkomme så store forskelle i de oplysninger, vi modtager.

Men jeg er sikker på, at når antallet af ulykker formentlig relativt er gået ned og i alt fald er gået ned i København, skyldes det, at virkningerne af den nye færdselslov nu er ved at slå igennem, og jeg formoder, at det også skyldes virkningerne af den lokale hastighedsbegrænsning, som det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning for 2 år siden resulterede i, men som først har fået virkning i 1958 og vist endda — i kraft af en meget udpræget langsomhed i justitsministeriet — først ret sent i 1958.

Her har jeg et spørgsmål til den højtærede justitsminister: hvorfor har ministeren ikke i langt højere grad benyttet sig af den adgang, folketinget skaffede den højtærede minister til at gennemføre lokale hastighedsbegrænsninger? Jeg tror, at alle parter her i tinget forudsatte, at sådanne begrænsninger ville blive indført. Det lå i forhandlingerne, og det lå i betænkningen fra det udvalg, der behandlede forslaget til folketingsbeslutning, at der var et ønske herom i det høje ting, og jeg synes, jeg må sige rent ud, at kun i ringe udstrækning er de forventninger blevet opfyldt, som vi dengang nærede til de ændringer, der blev indført i loven. Jeg tror også, at man ad den vej, som da anvistes, kunne have nærmet sig den svenske tilstand ret stærkt. Men i øvrigt vil jeg gerne føje til, at hvis den højtærede justitsminister har den opfattelse, at den gældende bestemmelse ikke giver justitsministeriet adgang til en begrænsning i det omfang, jeg her har talt for, og som jeg tror folketinget forudsatte, ja, så kunne jeg tænke mig, at der ikke ville være nogen vanskeligheder for den højtærede justitsminister ved at få gennemført ændringer, der muliggjorde det.

Men det er i det hele taget et spørgsmål,